

SANDELL-BERG, LINA

Andeliga dagdroppar

Stockholm
1855

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kunpl. biblioteket

0 0000 000134158

Sturmas Song

N° 231.

BERG, C. W., f.

Sundell

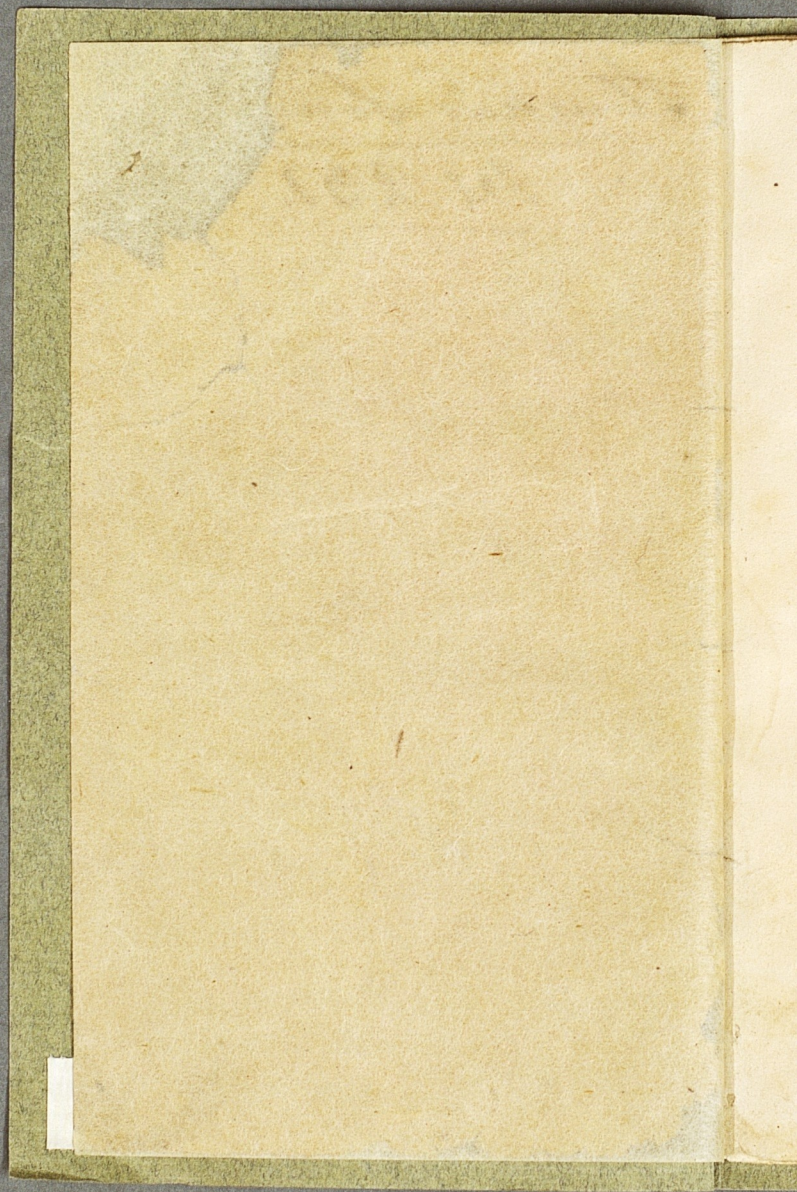
Vitt.

fr.

And. p. 100.

(Per)

1855

Andeliga
Daggdroppar.

Jag vill vara Israel lika som en dagg,
att han skall blomstras såsom en ros.

Ds. 14: 6.

Af

Förf. till "Andeliga Wårblommor".

Berg, C. W., f. Sandell

Stockholm.

Tryckt hos J. U. Dahlström, 1855.

Handwritten text, likely a name or title, appearing as a faint watermark or bleed-through.

Large, faint, mirrored text, possibly a title or a large heading, appearing as a watermark or bleed-through.

Two lines of faint, mirrored text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

A single line of faint, mirrored text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

A small, faint, mirrored character or mark, likely bleed-through from the reverse side of the page.

A line of faint, mirrored text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

A line of faint, mirrored text at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Sedan Jesus blef min Wän.

Sedan Jesus blef min Wän,
Står mig ingen önskan årer;
Sedan Jesus blef min Wän,
All min synd Han mig förlåter.

Sedan Jesus blef min Wän,
Fruktar jag för ingen fara;
Sedan Jesus blef min Wän,
Wet Han nog att mig bewara.

Sedan Jesus blef min Wän,
Stall ej någon sorg mig trycka;
Sedan Jesus blef min Wän,
Njuter jag en ewig lycka.

Sedan Jesus blef min Wän,
Stall ej lagen mig förfära;
Sedan Jesus blef min Wän,
Håller jag mig honom nära.

Sedan Jesus blef min Wän,
Får ej synden wäldet mera;
Sedan Jesus blef min Wän,
Måste Han hos mig regera.

Sedan Jesus blef min Wän,
Kan ej satan mig förberfwa;
Sedan Jesus blef min Wän,
Måste jag Guds rike ärfwa.

Sedan Jesus blef min Wän,
 Segrar jag och öfwer döden;
 Ty, se'n Jesus blef min Wän,
 Skadar ej den sista nöden.

Sedan Jesus blef min Wän,
 Är jag rik och salig worden;
 Sedan Jesus blef min Wän,
 Har jag himlen re'n på jorden.

Sedan Jesus blef min Wän,
 Will jag om Hans kärlek sjunga;
 Ty, se'n Jesus blef min Wän,
 Tack jag och en helgad tunga.

Sedan Jesus blef min Wän,
 Will jag lesa till Hans ära;
 Sedan Jesus blef min Wän,
 Will jag intet mer begära.

Af nåd.

Af nåd jag blef en gång Guds barn,
 Af nåd försönad med min Gud,
 Af nåd förlöst ur Satans garn,
 Af nåd en himmelrikets brud.

Af nåd är jag förklarad fri,
 Af nåd jag skall och lesa här,
 Af nåd jag skall och salig bli,
 Af nåd jag är, allt hwad jag är.

En blick i mitt hjerta.

Är Gud min Gud, mitt hjertas Gud,
 Hwad will jag önska mer?

Är jag Hans vän, Hans kära brud,
 Den Han sitt hjerta ger,
 Då wet jag ju att hwar jag är,
 Är Herren Kristus alltid när.

Men skulle någon afgud än
 I hjertat hemligt bo,
 Den måste drifwas ut igen,
 Ty förr får jag ej ro.
 Den måste drifwas ut från mig,
 Om den ock djupt fördöljer sig.

Äck! Jorden blifwer mången gång
 Mig allt för dyr och kär,
 Jag glömmet ofta tidens twång
 Och will bli hemma här.
 Det går så fort, det går så lätt
 Att willas bort på många sätt.

Men äck! då kommer alltid Gud
 På något sätt mig när,
 Och skickar mig ett litet bud,
 Som frågar hur det är,
 Som hwissar tyft: hur' är det fatt?
 Hwar är ditt hjerta? hwar din skatt?

Då börjar jag att se mig om
 Och ser med oro då,
 Hur jag begynt så småningom
 Från rätta vägen gå.
 Jag wärte till, jag sjelf, men se,
 Hur liten blef min Trälsfare!

Då får jag se hur' litet jag
 Af egen kraft förmår;
 Då får jag se hwad den är swag,
 Som ej på Klippan står.
 Då är min Herres trofasthet
 Den enda tillflykt, som jag wet.

O Gud! min Gud i lust och nöd,
 Min tillflykt, mitt försvar!
 Tag från mig alla andra stöd,
 Och blif Du ensam qwar.
 Låt mig få bli Din kära brud,
 Och blif Du, Gud, mitt hjertas Gud!

Ack, hwila ut!

Ack, hwila ut! Låt ditt bekymmer fara,
 Du är ju ock igenom Jesum fri,
 Och skall ej mer i synden fången bli,
 Din ångslan är ju blott en satans snara.

Ack, hwila ut! Om stormen under färdens
 Än splittrar mången bräcklig farkost här,
 Så frukta ej, med dig i skeppet är
 Den rätte styresmannen öfwer werlden!

Wandringsfuekar.

Från öster till wester går solen så snart,
 Långt förr än wi kunna det ana,
 Från waggan till grafwen med ilande fart
 Wi drifwas ock fram på vår bana.
 O! må wi det minnas, och tänka oss för,
 Att astoneu icke vår glädje förstör.

O Jesu! gack sjelf wid vår sida så mild,
 Och hjelp oss att redligen wandra,
 O, lär oss att lifna din heliga bild
 Och inbördes älska hwarandra.
 För den, som i dig har sitt hopp, sitt försvar,
 För den kommer astoneu ljuslig och klar.

Men här, såsom gäster och främlingar blott,
 Gij ewiga hyddor wi bygga;
 Hos Gud är vårt hemman, vårt bergfasta slott,
 Der wi kunna hamna så trygga.
 Vårt lif är en skugga, det flyktar så snart,
 Des mål wi oss närme med ilande fart!

ett Fridsrop.

Förfoning,
 Förfkoning
 Min Goel mig wann;
 Gij nöden,
 Gij döden

Nu skada förfann;
 Ty Jesus sjelf skrifwer
 I boken mitt namn,
 Och hwila mig gifwer
 I nådenes hamn.

Den hamnen,
 Den famnen
 Den blifwer jag i,
 När werlden
 Och flården

För mäktiga bli;
 Der will jag mig gömma
 Och hwila i frid,
 Der will jag förglömma
 All oro, all strid.

Omsider
 Det skrider
 Till astone, si!
 När anden
 Ur banden

Bli' lösgjord och fri!
 Den Vännen, som redan
 Har sticket mig bud,
 Wißt kommer Han sedan
 Och hämtar sin brud.

Derute i werlden.

Derute i werlden jag finner ej ro,
 Men ack! hos min Jesus är ljustligt att bo;
 Med Honom förenad i tro och i lydnad
 Jag söker i Honom min endaste prydnad.

Derute i werlden är stormigt och kallt,
 Hos Jesum allena, der finner jag allt.
 Han sjelf är den grunden, den säkra, den trygga,
 På hwilken mitt salighets hopp jag will bygga.

Derute i werlden är oro och strid,
 Derinne hos Jesus är hwila och frid,
 Han lättar min börda, Han stillar min smärta,
 Och gjuter sin frid i mitt fargade hjerta.

Derute i werlden en främling jag är,
 Mitt hem är derofwan, det är icke här,
 Här är jag en pilgrim, men snart skall jag wara,
 Deruppe hos Herren, i hemmet det klara.

Alltid Salig.

Alltid salig, om ej alltid glad,
 Wandrar jag till Salems nya stad;
 Ofwer höjd och djup så trygg jag går,
 När jag wandrar i min Herres spår.

Alltid salig, alltid täck för Gud,
 Är jag redan här en Christi brud,

Lyd hur döb och fall jag vara må,
 Vet jag att Han älskar mig ändå.

Alltid salig, om än någon gång
 Tryckt och nedstämd under tidens tvång.
 Alltid salig — hwad som än mig sker —
 Alltid salig — o hwad will jag mer.

Den glada tanken.

Swilken hög och salig tro:
 Herren sjelf will hos mig bo!
 Ack! det är wäl saunt ändå,
 Efter Ordet säger så.

Der Han bygga får sitt hus,
 Werka lif och tända ljus,
 O! der blir så ljusst och gladt,
 Lyd Han ber der dag och natt.

Sjelf Han håller wakt och wård
 Om en sådan tempelgård,
 Att ej mörkrets makter mer
 Nå des murar bryta ner.

Sjelf sitt hus han bygga will,
 Menstkraft ej räcker till;
 Allestäds på jordens rund
 Bygger Han i denna stund.

Bygg då, Herre Jesu kär!
 Många tempel bland oss här,
 Bygg dem, såsom Du bäst kan,
 På den Klippan, som är sann.

Gif Din kyrka dagg och regn
 Under Dina wingars hägn,
 Att hon herrligt blomstra må,
 Och sin fulla mognad nå.

Hwi bedröfwad du, min själ?

(Ps. 4: v. 2.)

Hwi bedröfwad du min själ?
 War nu åter nöjd och stilla,
 Gud kan aldrig göra illa,
 Gud kan endast göra wäl.

Gud är med mig hwarje dag,
 Och Han ser hwad jag behöfwer,
 Och Han förjer nog deröfwer,
 Derför förjer icke jag.

Nej! jag will ej förja mer,
 Utan heldre glabligt lofwa
 Herren, för hwar nådegåfwa,
 Som Han mig på wägen ger.

Jag har funnit Frälsaren,
 Och will nu med Honom draga;
 Den må förja, den må klaga,
 Som ej har en sådan Wäu.

Uti ende **Sonen** täck,
 I Hans blod fullkomligt renad,
 Står jag nu med Gud förenad,
 Utan frykta, utan släck.

Fadren sjelf har mig och kär,
 När jag inför Honom träder
 I de nya högtidskläder,
 Som för **Sonens** skull jag bär.

Herren Jesus älskar mig —
 Älskar mig — mig usla, swaga!
 Vill mig med sin kärlek draga
 Alltid närmare till sig.

Han går med mig hwart jag går,
 Strider för mig, när jag strider,

Lider med mig, när jag lider,
Räkna mina hufvudbår.

O! hvad fattas mig då än?
Jordens fröjd och jordens smärta
Bli så liten för det hjerta,
Som har fått en sådan Wän.

Si! jag håller **Honom** kär,
Natt och mörker ha förswunnit,
Jag har sunnit, återfunnit
Honom, som min själ har kär.]

Och jag släpper **Honom** ej! —
Fritt må synd och djefwul rafa,
Men jag skall för dem ej fasa,
Ty jag släpper **Honom** ej!

Han har öfwerwunnit allt,
I Hans kraft jag framåt skrider,
I Hans kraft jag skall omsider
Lyckligt öfwerwinna allt!

"Allt mitt är ditt, och ditt är mitt."

(Joh. 17: v. 10.)

Allt mitt är ditt, o Jesu blid!
Ty allt jag fått af Dig,
Min kropp, min själ, mitt gods, min tid,
Det tillhör icke mig.

Så dyrt Du köpt mig med Ditt blod,
Jag ej min egen är,
Och ännu lika huld och god
Du omsorg om mig bär.

Och allt det goda, som jag har,
Det kommer ofwanfrån,

Och när Du vill, Du återtar
Ditt ombetrodda lån.

Allt mitt är ditt? In synden då,
Min stora syndaskuld?
Jo! engång blef det räknadt så,
O Jesu! ewigt huld.

Och tron mig berför tröstligt lär,
Att all min skuld och brist,
Min uselhet och jemmer är
Då Din, o Jesu Christ!

Du i mitt ställe korsfäst blef,
Och frifänd re'n jag stod,
Benådningsdomen sjelf Du skref,
Åt! med Ditt eget blod.

J tron jag nu ock säga får:
Allt Ditt är äfwen mitt,
Si! allting för min räkning står,
Allt får jag taga fritt!

Allt Ditt är mitt — Din salighet,
Din helighet för Gud,
Din sanning och rättfärdighet,
Din offulds rena skrud.

Allt Ditt är mitt — Din frid, Din tröst,
Din andas vittnesbörd,
Som hwissar ljusligt i mitt bröst,
Att ock min bön är hörd.

Och allt hwad Fadren gifwit Dig,
O! hwad kan tänkas mer,
Det will Du äfwen gifwa mig,
Mig usla stoft och ler.

Är jag då ej vändligt rit
Och salig, redan här?
Den fröjden är dock ingen lit,
Att hålla Jesum fâr.

Allt mitt är nu fördensfull Ditt,
 O underfulla råd!
 Allt Ditt, o Jesu! är ock mitt,
 O nåd, utöfwer nåd!

Min Wän.

Min Wän är ingen annan lif:
 Min Wän är god, min Wän är rik.

Min Wän är stark, min Wän är huld,
 Min Wän betalar all min skuld.

Min Wän är alltid nära mig
 Och frågar ömt: hwad fattas dig?

Min Wän är med mig hwart jag går,
 Jag märker öfwerallt Hans spår.

Min Wän är min, i lust och nöd,
 Och jag är Hans, i lif och död!

Gäldenären.

(Matth. 18: 24.)

Jag stod der skyldig tiotusen pund,
 Och hade intet att betala med,
 Då kom min Jesus, just i rätten stund,
 Betalade min skuld på korfets träd.

Men sedan Jesus handlat med mig så,
 Förlåtande min skuld på detta sätt,
 Har jag dock hopat skuld på skuld ändå,
 I det jag aldrig älskat Honom rätt.

Jag har ej tackat Honom, som jag bort,
 För glädjen af ett öförgångligt hopp,

Och för det myckna goda Han mig gjort,
Se'n Han mig i sin hulda famn tog opp.

Din kärlek, dyre Herre Jesu Christ!
Som gjorde Dig till syndarens wän,
Och drog Dig ned bland jordens nöd och brist,
Hur har min kärlek swarat emot den?

Jag kan ej älska Dig för detta allt
Så lifligt, som jag gerna wille här;
Men tag mitt hjerta, fastän dödt och kallt,
Och tag min kärlek, sådan som den är!

"Gif mig, min son, ditt hjerta."

(Ordspr.:B. 23: 26.)

Gif mig, min son, ditt hjerta!
Så ropar Herren Gud,
Som med osäglich smärta
Dig köpte till sin brud.

Gif mig, min son, ditt hjerta,
Det är i sanning mitt,
Ty ifrån syndens smärta
Jag ensam gör det fritt.

Jag ensam will det rena
Uti mitt dyra blod,
Men gör det helst allena,
Ty jag är ensam god.

Hvem kan dig eljest frälsta
Från synd, och nöd och strid,
Dig gifwa lif och helsta,
Och salighet och frid?

Du måste alltid tycka
Att något fattas dig,
Så länge jordens lycka
Ej drifwit dig till mig.

Först med ett helgadt sinne,
 Bli'r du rätt glad och nöjd,
 Först när jag bor derinne
 Bli'r lif och frid och fröjd.

Wißt kunna stormar sedan
 Omkring din hydda gny,
 Men ack! då wet du redan
 Till hwem du först skall fly.

Så gif mig då ditt hjerta,
 Hur ondt det äfwen är.
 Gif mig ditt hela hjerta,
 Se der hwad jag begär!

**"Deruti står kärleken: icke det wi haf-
 we älskat Gud, men det Han
 hafwer älskat oss."**

(1 Joh. 4: 10.)

Gud älskar ej på menskers wis —
 Hwad tröst för mig! men får jag tro det?
 Jo! till Hans eget lof och pris
 Jag kan, jag will, jag måtte tro det.

Han älskar icke såsom jag,
 Så matt, så swagt, så intet ofta,
 Ack nej! Hans fotspår hwarje dag
 Af samma kärleks fullhet dosta.

Han älskar mig, fastän Han ser
 Att jag är usel och eländig,
 Han älskar mig allt mer och mer,
 Ty si! Hans kärlek är beständig.

Han älskar mig, hwad kan jag wäl
 Utaf min Herre mer begära?
 Han förjer för min kropp och själ,
 Han älskar mig — Han är mig nära.

Så will jag, till mitt hjertas tröst,
 Det lufwa ordet troget gömma;
 Fast hjertat brister i mitt bröst,
 Skall **Han** sin kärlek aldrig glömma.

Han älskar mig — jag är Hans brud,
 Och skall med Honom triumphera;
 Han är min Herre och min Gud,
 Han älskar mig — hwad will jag mera?

Guds barns Trygghet.

Tryggare kan ingen vara
 Än de Christnas lilla skara;
 Stjernan ej på himlafästet,
 Foglen ej i kända nästet.

Herren sina trogna wårdar
 Uti Zions helga gårdar,
 Öfwer dem Han sig förbarmar,
 Bär dem uppå fadersarmar.

Ingen nöd och ingen lycka
 Skall utur Hans hand dem rycka,
 Ty Han älskar sina wänner,
 Och de sinas nöd Han känner.

Glad dig då, du lilla skara,
 Jacobs Gud skall dig bewara!
 För Hans wilja måste alla
 Fiender till jorden falla.

Hwad Han tar och hwad Han gifwer,
 Samme Fader Han dock blifwer,
 Och Hans mål är blott det ena:
Barnets sanna wäl, alleua!

Stjernan.

En stjerna lyser i mitt hjerta,
Så underbar den stjernan är,
Ly wid dess glans förgår all smärta,
Och stilla frid den med sig bär.

Den lyser klar, fast stundom händer,
Att tunga moln bortskymma den;
Men när dess fulla ljus sig tänder,
Då skingras molnen snart igen.

Den lyser upp hvar dunkel gömma,
Hvar obemärkt och liten vrå,
Och bringar helsningar så ömma,
Från ljusets boning då och då.

Wid dagens möte den ej rymmer,
Som nattens stjernor göra det,
Och än när lifwets afton skymmer,
Den prisar Guds barmhertighet.

Och denna stjerna, som så glimmar,
Och will i hjertat djupast bo,
Som sprider ro i orons timmar,
På jorden har fått namn af tro.

Ack! måtte denna blida stjerna
Beständigt lysa lika klar
Och mig från otrons töcken värna,
Jemwäl i lifwets mulna dar.

Och sist, när lifwets qväll är inne,
Och jag förnimmer dödens bud,
Må den då framstå för mitt sinne
Och lysa själen hem till Gud!

Klenodet.

Jag har ett kosteligt klenod,
 Swars värde jag ej rätt förstod,
 Förrän Guds Ande fick mig fatt,
 Och gaf mig syn på denna skatt.

Wid första blicken ser man ej
 Des fulla herrlighet, och nej!
 Men börjar man bese det rätt,
 Så blir man derpå aldrig mått.

Se'n wi den skatten fått om hand
 Bli'r vägen lätt till Fadrens land,
 Ty uti all vår sorg och nöd
 Ger den oss tröst i öfwerflöd.

Men hwilken är den skatten då?
 O! kan du ännu fråga så?
 Dock — jag will gerna wisa dig
 Den skatt, som så har fröjdad mig.

Min själs klenod, mitt hjertas skatt,
 Min tröstekälla dag och natt,
 Till hwilken jag så ofta går,
 Den är dock — bönen "Fader wär."

Han är mig nära.

Han är mig nära,
 Min Herre och min Gud,
 Jag är Hans kära,
 Hans återlösta brud.

Han är mig nära,
 Min Broder och min Wän,
 Han skall mig bära
 På sina händer än.

Han är mig nära,
 Min trogne Trälsfare,
 Och will mig lära
 Att blott på Honom se.

Han är mig nära,
 Min Läkare så huld,
 Will mig beskära
 Betalning för min skuld.

Han är mig nära,
 Min Herre och min Gud,
 Jag är Hans fåra,
 Hans återlösta brud.

Han är mig nära;
 När wäntan blir mig lång,
 Jag till hans ära
 Will sjunga Lammets sång.

Det gyllne A b c.

Hwi går du ständigt klagande?
 A! lär det gyllne A b c,
 Der Jesus sjelf är A och D,
 Då blir du glad, då får du ro.

Men werldens wise fatta ej
 En sådan ringa lära, nej!
 Blott barnasinnnet fattar den;
 Blif då ett litet barn, min wän.

Ja blif ett barn, och lär att tro
 På Jesus, som ditt A och D,
 Då ser du, hwad du nu ej ser,
 Och klagar sedan aldrig mer.

Lär, Lef, Lid.

(Tre minnesvärda L.)

Lär af Jesus! Han kan lära,
 Swad som hör till ewigt lif.
 Sök i Honom all din ära,
 Blott åt Honom hjertat gif!

Lef för Jesus! Han är lifwet,
 Utan Honom döb du går,
 Men om Han ditt lif har blifwit,
 Du för ewigt lefwa får.

Lid med Jesus! Han allena
 Led en bitter döb för dig,
 Att Han skulle så dig rena,
 Och dig taga sijn till sig.

Den gamle Edmunds Wisa.

Jag har en gammal Bibel, jag,
 Och den är mig så kär,
 Den läser jag hwar enda dag,
 Ty all min fröjd den är.

Den är mig mer än dagligt bröd,
 Jag will ej mista den
 För allt den rikes öfwerflöd,
 Om det mig bjödes än.

Den boken är min högsta skatt,
 Min enda rikedom;
 Den gör mig lycklig dag och natt,
 Om handen ock är tom.

Ty si! den säger mig, att jag
 Är ett Guds barn jemmäl,
 Fast jag är usel, arm och swag,
 Och har en syndig själ.

Den säger mig, — men kom och se,
 Och fröjda dig med mig, —
 Att Jesus älskar syndare,
 Och tar dem upp till sig.

Den säger mig att Fadren har
 Ett godt behag till mig,
 Se'n Jesus mina synder bar
 Och lade dem på sig.

Och går mig stundom allt på tof,
 Bli'r hjertat dött och kallt,
 Så tar jag till min kära bok,
 Och straxt förändras allt.

Och tycks mig stugan mörk och trång,
 Går jag till Bibeln än,
 Och sjunger så den nya sång,
 Jag lärde mig ur den.

Då får jag straxt ett annat mod,
 Och är ej fattig mer,
 Då tänker jag: hwad Gud är god,
 Som ned till mig och ser.

Han ser i nåd till mig också;
 Hur många än Han har,
 Som efter bröd till Honom gå,
 Så har Han alltid qwar.

Han wårdar minsta sparswen der,
 Som sjunger på sin qwist,
 O, skulle jag då lemnas här,
 Att dö i nöd och brist?

Nej! så är ej Hans hjertelag,
 Det säger mig Hans ord,
 I rätta stunden hwarje dag
 Han dukar mig mitt bord.

Pris ware Gud för detta ord,
 Som lärt mig wänta på
 De nya himlar, och den jord,
 Som ewigt skall bestå!

Söndagsfång.

Gud ske lof för denna dag!
 Utan den, hwad wore jag?
 Ack! jag will ej tänka på,
 Huru arm jag wore då.

Men nu will jag prisa Gud,
 Uti glada fångers ljud.
 Bort med jordens små bestyr,
 På en dag, som är så dyr!

Efter arbetsweckans strid
 Kommer sjunde dagens frid,
 Mild och ljustig kommer den,
 Lit en efterlångtad wän.

Gud! Du ser mitt tillstånd bäst,
 Blif Du sjelf min söndagsgäst,
 Tala till mitt hjerta så,
 Att jag må Ditt ord förstå.

Ja! förstå och följa det,
 Wandrande i Dina ståt,
 Till det hem, det ljusa land,
 Dit jag ledes af Din hand.

Hjelp mig helga få Din dag,
 Att allt framgent äfwen jag
 Må mitt hus och hjerta se
 Krönt af Din wälsignelse!

Julaftonen i fojan.

I en gammal torftig foja,
 Tryckt af fattigdomens boja
 Sjuklig moder bor;
 Många barn fring henne foja,
 Men på Gud hon tror.

Julen kommer — nästan alla
 Hus af fröjdesånger skalla,
 Men vår arma wån
 Höres under gråt åkalla
 Herren, Trälsaren.

Herren är ock alltid nära
 Dem, som Honom rättsligt åra;
 När de gråtit ut,
 Gifwer Han, som de begära,
 Nöden lyckligt slut.

Fattig moder Han besöker,
 Öfwer hennes hus föröker
 Sin barmhertighet;
 Ej ett hufwudhår sig kröker,
 Att Han det ej wet.

Han, som allting har i händer,
 Ljus och julbröd henne sänder,
 Lifsens ord bertill,
 Ty Han menskohjertan wänder,
 Huru helst Han will.

— Mor och barn sig då förena
 Uti böu wid detta ena:
 Herren wilje wi
 Sådanester bättre tjena,
 Och Hans egne bli.

Pilgrimens Bön.

Låt mig kraftigt få förkara,
 Att jag skall på jorden vara,
 Blott en främling och en gäst!
 Tala, Herre! till mitt hjerta,
 Genom glädje eller smärta,
 På hwad sätt Du finner bäst.

Länd **Ditt** ljus uti mitt sinne,
 Bo och verka sjelf derinne,
 Led mig fram till "liffens elf!"
 Styr och led mig genom werlden,
 Gör mig lös från synden, slården,
 Gör mig lös ifrån mig sjelf!

Låt mig aldrig glömma sedan,
 Att mitt hem är ej härnedan,
 Nej! jag är ej bofast här.
 Efter slutad skoltid bara,
 Får ju äfwen barnet vara,
 Der den gode Fadren är.

Upp till Fadren i det höga
 Blickar trons och hoppets öga,
 Under wedermödans dag.
 Hnuu några år af längtan,
 Hnuu några rop af trängtan,
 Och se'n är jag hemma jag.

O! då will jag Herren lofwa
 För hwar liten nådegåfwa,
 Som Hans kärlek gaf mig här.
 O! då will jag tusen gånger
 Sjunga Honom bättre sånger,
 Att af nåd jag är ock der!

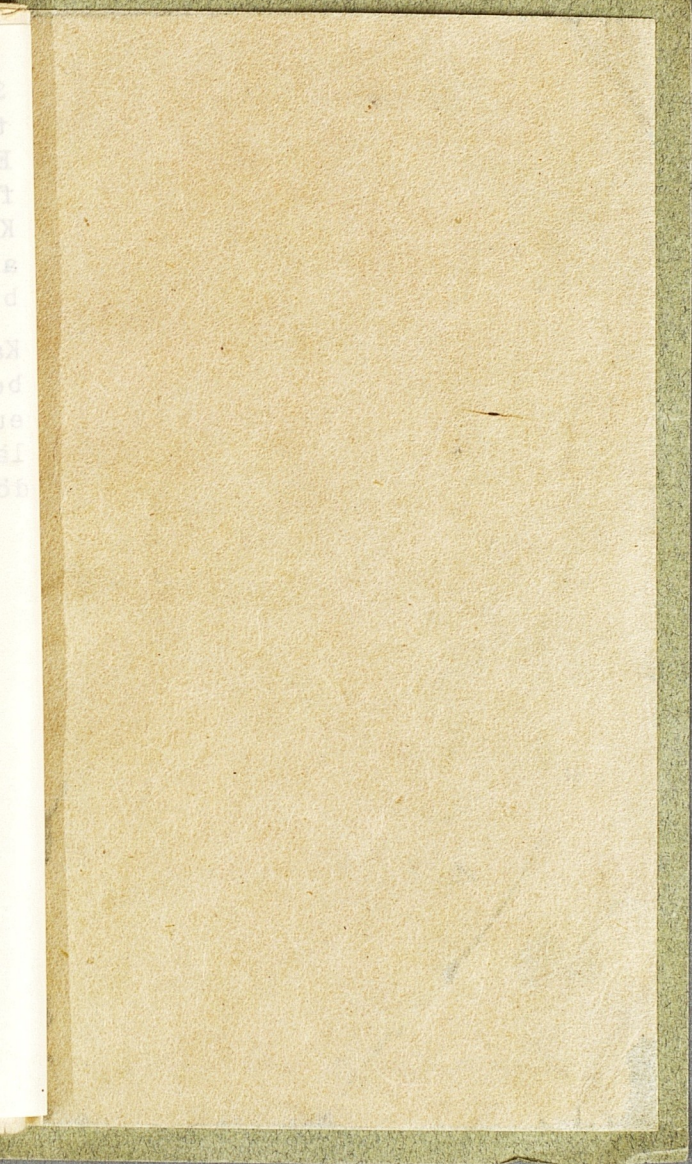
Skänkt 21/11 1963 till KB av
teol.dr Nils Rodén, Västervik.
Ej i Linnström. Ex. härstammar
från Stensnäs' arkiv, Ukna,
Kalmar län (Stackelbergiska
arkivet), Stensnäs söndagsskole-
bibliotek.

Katalogiserat jämte A. Stackel-
bergs arkiv i N. Rodén, Den
europeiska väckelsen i Kalmar
län till Greve A. Stackelbergs
död (1871). D. 1. Sthlm 1952.

Skänkt till 1953 till KB av
 teol. dr. Nils Rodén, Västerrik.
 Bj i Linneström. Nr. härtammar
 från Stenans arkiv, Uppsala,
 Kalmar län (Stackelbergsska
 arkivet). Stenans söndagskole-
 bibliotek.

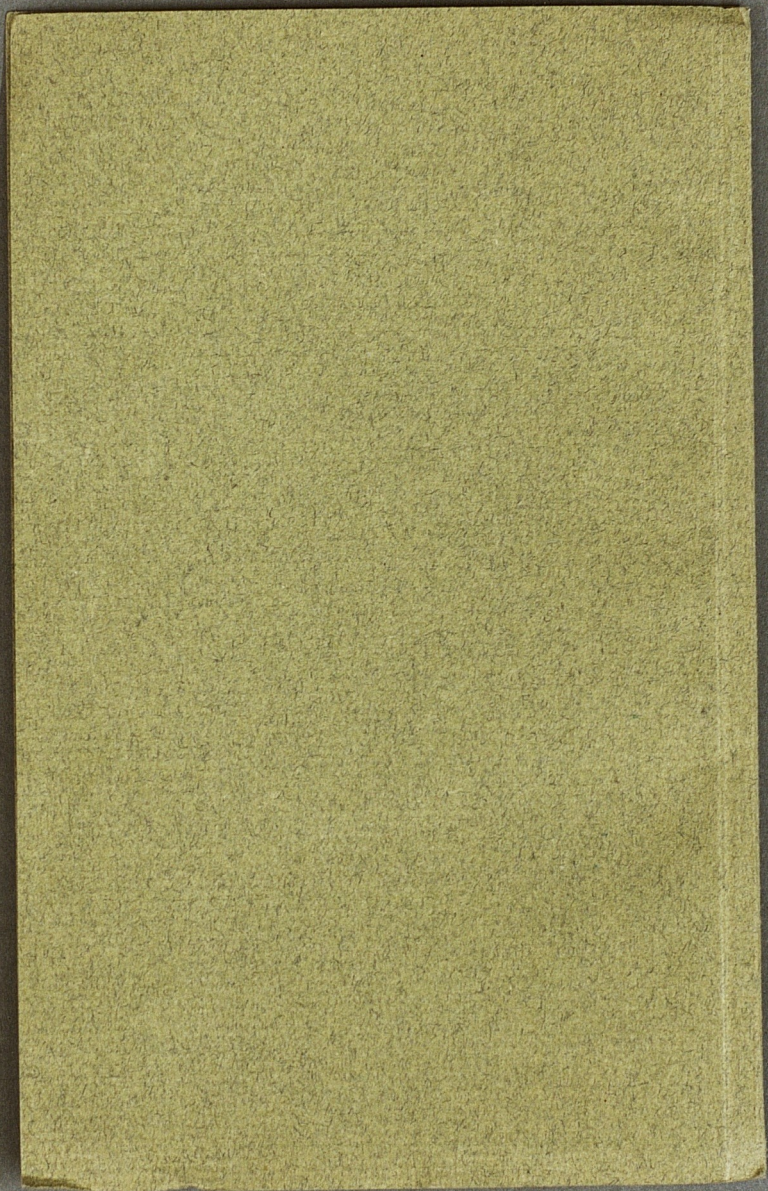
Katalogiserat jämte A. Stackel-
 bergs arkiv i N. Rodén, den
 europeiska väckelsen i Kalmar
 län till greve A. Stackelbergs
 bld (1871) D. I. Sthlm 1952.

[Small white label]

Stenon's Sunday

www.books2ebooks.eu